

гробъ на потомство и близки, но че тамъ има и други „куршуми“, отъ които именно да се бои.

Дали това бѣше мъката, която гнетѣше майчината душа, дали това бѣше разрешението, което тя търсѣше и най-после го намѣри, та скоро тихото спокойствие на съня я облѣхна? Тя заспа, а звънци и конски тропотъ като да бѣха се спрѣли предъ пѣтната врата и постоянно я стрѣскаха.

.....

Януарското утро се разпукна свѣтло и мразовито. Прѣсенъ пухкавъ снѣгъ бѣше покрилъ отворенитѣ пѣтеки и широкия градски пѣтъ. Десеттѣ дни отпускъ, които имаше новопроизведениятъ, като подухнати отъ вѣтъра листа — леко и неусѣтно се изнизаха. Предъ пѣтната врата се отекваха отъ време на време звънциѣ на чакаща шейна и гласѣтъ на кочиаша, който подканяше за трѣгване. Къщата е пълна отъ роднини, близки и познати, дошли да изпратятъ заминаващия боецъ. Цвѣтя, подарѣци, пожелания, пригрѣдки и свита мъка отрупватъ младия човѣкъ. Бащата се опита да изрече нѣкое пожелание, но нѣкаква буца, препрѣчила се всрѣдъ гърлото му, не му позволи да каже нито стонъ. Майката, първа, а следъ това и последна, пригрѣрна и цѣлуна своя синъ. Нейната хубава уста, която тѣй сладко е приспивала младенческитѣ му